

B. B. Nala

Csillag tündöklése

Te vagy számomra a dalként szóló álom
Csillag tündököl az aranymedálon
Táncként élem át az éji merengést
Áthatja a holdsugár a csöndes álom-szentélyt
Számomra a szépséged csillag tündöklése
Lelkem tűzzé válik az arcodat nézve
Arcod tükröződik az aranymedálban
Szívem elszuttogja szerelmes álmában
Elfojtott gyönyörbe tűnő vallomását
Szív hangszerén szóló vágyak dallamán át
Éj baldachinjába csillagokat szónék
Szerelmes szívemben arcod tükröződik
Áthatottad lelkem szenvedély tüzével
Elsuttogom vágyam száz varázsigevel
Te jelented nekem a vágy aranymedálját
Aranyhúr csendíti az éj szerenádját

Nap aranyszívében tűzsugárrá válok

Olyan az én szenvedélyem, mint a Nap aranyszíve
Halk, szuttogó szavam csöndes varázsige
Álmaim gyönyöre, egyetlen pillanat
Dallá válnak bennem az elhalkuló szavak
Érintsd meg Szerelmem a Nap aranyszívét
Mit mondhatnék neked, hisz minden percem tiéd
Minden egyes percben csak terád gondolok
Nap aranyszívében tűzsugárrá változok
Hogy neked adhassam hajnali órákon át
Merengő gyönyörben a halk szívdobbanást
Te vagy nekem a Nap a vágy végtelen Egén
Nem ölelhetlek, ám sugarad az enyém
Olyan az én vágyam, mint a Nap aranyszíve
Örök lángot tükröz a gyönyör perceibe

Tündérrózsa-tánc a hajnalok szelén

Sorsom gyönyöre vagy, ám nem ölelhetlek át
 Napkoronggá változtatod az aranymandalát
 Hogy mondjam el neked, hogy szívem dala vagy?
 Amikor a tó felett lázasan kel a Nap
 Tündérrózsa-tánc a hajnalok szelén
 Csönd bűvöletében, forró nyár idején
 Dallá váló gyönyör, csöndbe tűnő szavak
 Úgy bűvölsz el, mint a tündérrózsát a Nap
 Hisz amikor felkél a zarándok éj után
 Vágy szele suttogja egyetlenegy csodám
 Hogy mondjam el neked, hogy gyönyöröm te vagy
 Elvárásolsz, mint napfény a szerelem-tavat

Bakos Zoltán

Létmozgás

(Álomciklus XV)

Künn a mély látszatra bűverővel húz.
 Az űr sívó gyásza mögött lomha üresség delejez.
 Az objektumok léte nehézkes ütemre inog.
 Köztük a fenyegetettség hamvaz, míg tűz
 a sivár hideg s dermed szörnyű kénye.
 Gyilkos szítalta lepi a csalfa fényt is,
 hévvel szelve, szűnő szálakra bontva szét.
 S körben csak reng a tér ordas méhe,
 önnön végeit fanyar kedvvel gyürkődve, döntve.

Itt ez a hon. Szilaj, zabolázhatatlan erők tere,
 hol semmi sem egyenes. Ám a távol lázas
 ködén át messze legyez a létmozgás élénk permete.
 A dévaj érzékek alig is sejtik, mekkora
 áradat veti ott az éteri szelet. Pedig a tülekvés
 zsongó káosza mélyén már igazítja rendjét
 a kozmikus figyelem.
 Ott, hol lobbal kelve szóródnak diadalútra
 a mámor tüzelte emberek.